

על קאהיר היום - כפי שמתאר איש-צ'יבוד מצרי שעזב את מצרים לפני שבועיים

רכושו לא הוחרם. אלה ובעלי הכספים, או התנוונים הקטנים. לא אימרו שאין ספרים, המוצצים את דם האזרח הקטן. אבל הם פחדים. כשם שפחדים הפקידים מהעמל השטן. הם עדיין פוחזים בקמדיה רב משלמים ליום, כי אין קאורים אחרים במקומם. אבל הם פוחזים לשחק בזנב, כמו שאומרים בי ערבים.

עם כל התלונות, צריך לומר שהמצב הש' תפר מאוד לעומת מה שהיה לפני המהפכה. שכר הפועלים, למשל. עוד לפני כמה שנים, באי זוכר ששכר-המינימום שהיו משלמים בבית-החרושת לפועל פשוט היה 15 גרוש ליום. זה יחסית בסדר, אם לוקחים בחשבון שפיתה גדולה עולה חצי גרוש. אז, בבואי לעבודה בשבע בבוקר, במכונית, הייתי נת'

קורא הישראלי התרגל, בשנים האחרונות, לסיפורים מן הסוג „הייתי בי מצרים“ „ביקרתי בלבנון“ או „כך חושבים בעמאן“.

כל אלה היו סיפורים של עתונאים ורים, או של תייר מיקרו שהגיע דרך קפריסין או שער מגדלכאום. לפעמים, זהו תייר יהודי, שנידמה לו כאילו ביקור בירושלים העתיקה או לרגלי הפיראמידות - היא הרפתקה.

סיפורים אלה חמיד מעניינים. אבל הם שטחיים, כי המספרים אותם היו אורחים לשעה באותן ארצות. לא כן הסיפור המתפרסם בעמודים אלה. כי האיש שנפגש השבוע עם עורכי העולם הזה, ומטר להם את החומר לכתבה זו, נולד, התחנך והתחנך בקאהיר, ועזב אותה רק לפני שלושה שבועות, כמהגר פוליטי.

שמו ידוע לא רק במצרים, אלא בכל החוגים הפוליטיים במרחב. כי הוא אחד מקומי ה' מייסדים של התנועה הקומוניסטית במצרים, זמן רב לפני שמגאל עבד-אל-נאצר החל חושב על פוליטיקה.

הוא נשאר אהד מוצהר של עבד-אל-נאצר, למרות שהחליט לעזוב את מצרים. לכן חשוב במיוחד לקרוא את דעתו הכנה וה' גלויה על הנעשה עתה שם.

הוא גם מתמצא בבעיות הכלכליות, כי הוא נימנה על העילית הטכנית בקאהיר, ואף ניהל אחד המפעלים התעשייתיים ש' הילאמו עלידי הממשלה.

זהו סיפורו, כפי שהוא מספר אותו, „העולם הזה“:

אם תשארו אותי ברחוב? אגמל עבד-אל-נאצר פוליטרי ברחוב? אענה לכם: לא. בכל מקום רוטנים ומתלוננים. אבל אם ית' ברח לרצח אחד שמעמדו בסכנה - אז ה' המונים יתייצבו לצידו. כי הם יודעים: גמאל זה מצרים. לפני מגאל היה חושך - ואם ילך, עלולה הארץ לצלול בחזרה למחשך.

זאת עובדת-החיים מספר 1 של מצרים היום. היא לא מתבטאת אמנם בצורה מאורי גנת, אבל היא קיימת.

אולם זוהי עובדה יסודית, מתחת לפני השטח. מה שמרגישים מעל לפני השטח הן הבעיות היומיומיות. ואלה בעיות גדולות מאוד, עד כי קשה לתאר אפילו את מימדן. הן קשורות בתופעה המרכזית של החיים במצרים: הגידול הפנטסטי במספר האוכלו' חצי. קאהיר בדה היא כיום עיר בת המישה וחצי מיליון נפש - ואת כל המיליונים האלה הביטח גמאל עבד-אל-נאצר לא רק להאכיל, אלא גם לחנך, להלביש ולהעסיק בכבוד. לשכן בבתים אנושיים, ולספק להם שירותי-בריאות. אלה הן הבטחות גדולות מאוד, ולא קל להגשים אותן.

קודם כל יש בעיית הביורוקרטיה. אתן לך דוגמה: בית-החרושת שאני ניהלתי מעסיק כ-500 פועלים. לפני שהולאם, היו בו 12 פקידים ואנשי-מינהלה. הוא הולאם ב-1962 - ועכשו עובדים בו בערך 50 פקידים ואנשי-מינהלה. כמעט בכל מקום זה אותו סיפור: מנהלה כבדה ומטרבלת.

אבל זה רע שאין מנוס ממנו. כי השיכבה המנהלת - ולא רק המנהלים הכלליים, ש' היו פקידים מיליונרים ואריסטוקרטים, כי אם גם הפקידים הבינוניים - שחררה עד היום ב' מינהגים בורגניים. היחס של פקידות זו אל הפועל הוא לפעמים יחס של בוז. לכן יש לחנך אותה לפקח עליה, להדריך אותה, לא כל כך בניהול הטכני של המפעלים או ה' משרדים, אלא ביחסי-אנוש ובערכי המהפכה הסוציאליסטית.

★ ★ ★

עובדים קצת - נחים

אם מתוך כך תקבלו את הרושם, שה' סוציאליזם המצרי הוא נסיון רעוע, ש' יכול בכל רגע לחלוף - זה לא נכון. כל אדם במצרים חשו, שהמסטר עזב לגמרי את דרך הקפיטליזם. אין שום אמצעי-ייצור בידי יחידים. 85% של התעשייה הולאמו, הותרה נמצאת בידי תבימלאכה עזרים. החקלאות משתנה במהירות: בכל כפר הוקמה ועדה ל' תכנון סוציאליסטי. הבנקים, חברות הביטוח, עסקי היבוא והייצוא - הכל בידי המדינה. נשאר עדיין רק בעלי הבתים, כמעט ש'

במדינה

(המשך מעמוד 11)

על זה. אני לא רוצה לקלקל בזה את שמי חת הפתיחה.

הגיליוטינות: כיוון שמדברים כבר על ההאשמות וחילוקי דעות, אפשר להז' כיר, למשל, את תקרת הסרקלין. הישוח אותה לתקרה של בית חרושת לשוקולדה. של אסם. של לול תרנגולות, ושל בית' עניים, שלא היה כסף לקנות בשבילו כל' טות גדולות יותר.

האדריכלית גד משיבה על כך: „במקום לעשות בלטות סטנדרטיות, אנחנו בחרנו קוביות קטנות של עץ, שתתאמנה לבלטות של הרצפה. זה גוון כבוד, ומסגרת גאה ושיטה, וריתמוס. את המצאתי בעצמי אתה הרעיון הזה.“

על השבכה מעל למעליות יש דעות שור' נות. אומרים שזה תללי. מיטה של העיר ניר. יורק. שזה גדר תללי. מיטה של פקיר, ומכשיר להפחיד ילדים קטנים, שירצו ל' ספס במעלית, בלי רשות אמא ואבא. כל זה לא נכון. „זוהי סככה המבטאת את הרעיונות השונים המגיעים לכנסת, המת' גבשים לצורה צלולה של חוק. כמו כן זוהי ווריאציה על רעיון הריבוע. פירוט אמנותי של הצורה הריבועית.“

על מעקי הזכוכית של המדרגות אמרו שזה בשביל השרים, שיוכלו להתגלש. גם זה לא נכון. „המעקים הללו באו לתת אווירה שקטה, מאופקת, רצינית לאולם. יש כמה מעקים שנעשו על ידי אדריכל הבניין. אפשר כמובן לראות את ההבדל בין מה שאנחנו עשינו למה שהוא עשה.“ הכי הרבה דעות יש על הצורות האר' כישטוניות שבתקרת אולם המליאה. אמרו שזה נראה כמו סדינים שניתלו לייבוש, וכמו כלי עבודה באיטליו. אדריכל הבניין אמר שזה נראה כמו גיליוטינות, ושהו מכסה את התקרה שלו. „עשינו את זה“ מסבירה הגברת גד, „כדי לכסות את ה' תקרה, עם הבטון, למעלה. כדי לתת למשך לקיר האבן של דמי קרן, ומסגרת לתאר' רה. אלה הן צורות מעניינות וחזקות. כל מי שמסתכל על זה אוהב את זה. ישו שמתרגל לזה. מה לעשות. עד עכ' ציור שמעתי על זה בכל אופן רק דברים טובים.“

„בכל מה שעשינו“, מסכמת הארכיטק' טיה, „השתדלנו להתאים את עצמנו לעם צעיר, המחפש צורות חדשות. עם שעדיין לא גיבש לעצמו סגנון. בעיקר השתדלנו שזה לא יהיה ניאורקלאסי.“

מפלגות

חרושת השמועות

השמועה הרמיונית הראשונה אמרה כך: לא היה בכלל ריב בין ראש-הממשלה ו' שרי-האוצר על רקע התוכנית הכלכלית. הריב המדומה פוברק לנחיותה של ה' הגת מפ"ם, כדי שזו תוכל באמצעות ל' שכנע את חברי המפלגה שיש שכר לשיש' בתה של מפ"ם בקואליציה.

איך? מנהיגה ההיסטורי של מפ"ם, מאיר יערי, יוכל עתה להרגיע את חברי מפלגתו הרוטנים, להסביר להם כי מפ"ם הצליחה לנצל את הריב בין לוי אשכול לפינחס ספיר לטובת הפועלים, להציל שלוש נקר' דות מתוספת-היוקר של השנה הבאה. הפיברוק, אמרה השמועה, תוכנן על ידי הנהגות המערך ומפ"ם מראש, כדי לשמור על שלימות הקואליציה.

שמועה נגדית. לא היתה בכלל חשי' בות לעובדה שהשמועה היתה דמיונית. חשובה יותר עובדה אחרת: רבים מחברי מפ"ם האמינו בה. מצב כזה יכול היה להיווצר רק על רקע איהאיון ההולך ומתפשט במפ"ם כלפי הנהגתה, איאיון המסתבס על ההרגשה המוקצה כי אין בכלל ערך לשיבות המפלגה בקואליציה, וכי יש בכך משום בגידה במניו הפוע' לים במדינה, שהם עיקר קורבנותיה של התוכנית הכלכלית.

מנהיגי מפ"ם, שידעו על הרגשות ה' מפעמים בקרב החברים, נקטו בצעד של התגוננות, דחו את ועידת המפלגה שנו' עדה להתקיים בעוד חודשיים. לעוד שנה או שנה וחצי. לא נקבע מועד מדויק. אילו היתה מתקיימת הועידה במועד ה' מתוכנן, היתה עלולה להגבש בה אופר' וזיזה להנהגה, שהיתה תובעת בקול יצי' אה מן הקואליציה. ללא ועידה, ימשיכו

(המשך בעמוד 18)

ל מ ד

הנהלת חשבונות

ב מ כ ו נ

בעזרת ספרי

- * קורס בוקר מזורז
- סוג ג' הפתיחה 8/9
- * קורס ערב יסודי
- סוג ג' הפתיחה 8/9
- * קורס למתקדמים
- סוג ד' הפתיחה 11/9
- * קורס דו-שנתי למנהלי חשבונות מדופלמים

ה הרשמה נמשכת

למד במוסד מוכר!

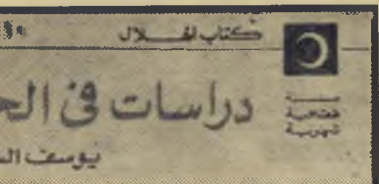
תעודות למסיימים

כלה לפני שאת מחלי-טה באינו שמת חופה לבחור, כדאי שתיכנסי לסלון „אמבר“ מנהלת סלון „אמבר“ נוסעת בכל עונה לאירופה ומ-ביאה את הדוגמאות החדשות ביותר מבדים מיוחדים. נסי ותיווכחי.

„אמבר“

תל-אביב, רח' בן-יהודה 59
טלפון 246752

צימצום הילודה

חוברת זה המסיפה תיכנון המשפחה, עוררה סערה ציבורית.

קל בעשרות פועלים - רובם כפריים - שהצטופפו ליד השער וחיכו לראות אם צרי' כים כמה סבלים לאותו יום.

עכשו - צריכים לטלפן ללישכת-העבודה עשרה ימים מראש, כדי להזמין פועלים. וכ' שאתה מזמין 15-10, הם שולחים שלושה או ארבעה. והשכר המינימלי הוא עכשו 30 גרוש.

האם פירוש הדבר שיש תעסוקה מלאה, וכי כל המיליונים הנוספים מדי שנה לכוח העבודה ה' תעסוקה? לצעורי, לא.

הסבר אחד הוא, שפועל המרוויח עכשו פי שניים, מרשה לעצמו גם להתבטל קצת. אנחנו, המצרים, אוהבים קצת נוחיות. הפועל עובד כמה שבועות, אוסף קצת כסף - ומ' כיוון שהפועלים רבים העובדים בעיר הם בני-כפר, הם יוצאים הביתה לבלות עם ה' משפחה והאשה. או אולי לשאת עוד אשה. זה תלוי.

ואילו בכפרים עצמם - ההמונים הרעבים, שחיפשו עבודה, נעלמו. ברובם הם עובדים במפעלי-הפיתוח העצומים. העבודות על סכר אסואן, למשל, מעסיקות 27 אלף פוע' העצום הזה. סוללים כבישים, בונים בתי' ספר - כל יום-חצי בית-ספר חדש.

כל זה מעודד את עליית רמת-החמייה. נכון ש-30 גרוש שפועל מקבל אינם שווים בכוח-הקנייה שלהם פי שניים 15 גרושים של או. הרבה דברים התייקרו. אבל המיצר' כים הבסיסיים - לחם, גבינה, קמח - לא התייקרו. סוכר, תה, דברים כאלה, התייקרו פי שניים.

האזרח גם מקבל היום שירותים שהוא לא חלם עליהם. קודם כל: חינוך חנם עד ל' אוניברסיטה. יש פלאחים הרוצים שבנם יע'